

EL QUÈ ÉS LA CARRETERA

PER R. DALMAU I FERRERES

CAMÍ terrestre, públic, per on es pot anar d'un lloc a l'altre; espaiós, podent-hi tranzitar tota mena de carruatges.»

Veu's ací exposat el què és la carretera, segons el Diccionari. Es ben poc tanmateix per una cosa que significa tant. Perquè, quantes i quantes paraules es poden succeir, unes a les altres, per a expressar tot el què la carretera fa sentir a l'esperit humà!...

La carretera és com una vida: ara és plana i lli-sa com les hores millors de la joventut; ara és ombrejada amb arbres plens de verdor, com una tímida donzella que mostri, tota vergonyosa, la seva cara a la llum del sol. Tot d'una esdevé amb forts alts i baixos tan cruels com els que hom sofreix en el curs del viure; adés plena de sinuositats, com una dama matrona, i ara decaient i decrèpita, polsosa i fastigosa com la devallada de la vida.

I no us diu res la carretera? No hi veieu un seguit de desenganys que suren pel mig dels conreus en una ratlla blanca, de fi desconegut? No hi veieu també tot el malastre esporuguit i amagat entre la boscúria?... Jo hi veig també una ànima vessant de luxúria que enllepoleix els sentits amb la visió d'una allau de gasolina i de gestos reprimits que s'escolen per damunt de la seva pell amb velocitat esfereïdora.

Hi ha també aquell munt de pedres de fascetes lluminoses que jeuen en sa vorada, que parlen d'egoïsmes, d'orgulls, de dissorts, ja que elles seran torturades per la màquina aixafadora i desaparei-

xerà llur brillantor per sempre més sota la capa de l'asfalt, mentre llurs germanes, polides i endreçades, lluiran en qualsevol palau de la ciutat.

Seguim-la més enllà! Serra amunt, la carretera gaudeix la fastuositat del jardí; sembla un senzill caminal obert entre prades; ací el seu parlar és d'altra manera, ací et parla ran del cel i t'acarona amb aires purs i oxigenats, i et fa nèixer una mena de recança per aquell ben viure que en lloc no trobes. Et reprova assenyadament els vicis, i, en assentar-te en una fita, passaun auto rabent, que amb la polsaguera que aixeca, t'obliga a anar-te'n malhumorat i continuar la ruta. Després, uns llums que van naixent en plena vall et fan mirar, ple de recança, la ratlla blanca que s'esten als teus peus. El seguit de vehicles et va esvaïnt l'èxtasi nascut al cim, per a fer-te pensar només en la salvaguarda física del teu cos.

La carretera és raó i desig; és temor i tristesa; és perversa i és bona com el pa. Cada dia et crida al seu sí, amb melositat de sirena, desgranant-te imatges de coses llunyanes que desitges conèixer i alhora et fa nèixer el temor de deixar la casa pairal i t'omple de tristesa, en veure la seva ratlla luxuriosa assolint l'horitzó.

Però passa pel mig de la vila, omplenant-la d'animació i d'alegria com una font d'idees noves nascudes al lluny, que porten un renovellament al viure de cada dia i renova tota la saba, portant més delit i més empena.

Es per això que cal estimar-la i no oblidar-la mai, malgrat tot, la carretera.

DEL NOSTRE CONCURS

La plaça del Bestiar un dijous dematí

Fot. Màj